

FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG

„A legnagyobb cél pedig itt, e földi létben
ember lenni mindég, minden körülményben”
(Arany János)

„Az igazat mondd, ne csak a valódit.”
(József Attila)

A rendszerváltozás veszteségeinek érdekvédelmi, közéleti, politikai Hon-LAPJA

Nyomdai kiadását alapította: **1993-ban az osztársadalmi érdekvédelmet országos hatókörben ellátó**
társadalmi szervezet, a

FÜGGETLEN NÉPKÉPVISELETI SZÖVETSÉG /FÜNÉSZ/

SAJTÓPOSTA

A rendszerváltozás veszteségeinek készülő világhálós népújság, a **FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG** tömegkommunikációs rovata, benne a lakosság aktuális témakörű **egyetértő észrevételeivel**, jobbító **kritikai jelzéseivel, tiltakozásaival, kérdéseivel, javaslataival**, amelyek névvel, jeligével, illetve ezek nélkül is nyilvánosságot kaphatnak — a lapunkhoz elektronikusan, postai úton, illetve személyesen eljuttatott információk ellenőrzött és szerkesztett változatában, megőrizve minden közlendő anyag eredeti tartalmának lényegét.

(1) Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.

(2) Magyarország elismeri és védi a sajtó szabadságát és sokszínűségét, biztosítja a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatás feltételeit. /Részletek **Magyarország Alaptörvényének IX. cikkéből.**/

*

4./ § (1) A Magyar Köztársaság jogrendje elismeri és védi a sajtó szabadságát, valamint biztosítja sokszínűségét.

(2) A sajtószabadság kiterjed az államtól, valamint bármely szervezettől és érdekcsoporttól való függetlenségre is.

10./ § A médiarendszer egészének feladata a hiteles, gyors, pontos tájékoztatás.

13. § A tájékoztatási tevékenységet végző lineáris médiaszolgáltatók kötelesek a közérdeklődésre számot tartó helyi, országos, nemzeti és európai, valamint Magyarország polgárai és a magyar nemzet tagjai számára jelentőséggel bíró eseményekről, vitatott kérdésekről az általuk közzétett tájékoztató, illetve híreket szolgáltató műsorszámokban kiegyensúlyozottan tájékoztatni. /Részletek **a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvényből.**/

*

3. § A Magyar Köztársaságban a médiaszolgáltatók szabadon nyújthatók, a sajtótermékek szabadon közzétehetőek, az információk és a vélemények a tömegkommunikációs eszközök útján szabadon továbbíthatók...

7. § (1) A médiaszolgáltatók, a sajtóterméket kiadók, a kiegészítő médiaszolgáltatást nyújtók, a műsorterjesztők az e törvény hatálya alá tartozó tevékenységek végzése során a jóhiszeműség és a tisztesség követelményének megfelelően, e törvényben meghatározottak szerint kötelesek egymással és a nézőkkel, hallgatókkal, olvasókkal, felhasználókkal, előfizetőkkel kölcsönösen együttműködve eljárni. /Részletek a **médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvényből.**/

Internet: www.fuggetlenmagyarorszag.hu
E-mail: fuggetlenmagyarorszag@fuggetlenmagyarorszag.hu
Levélcím: **6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. B/IV/26.**

Főszerkesztő: **Velkel Árpád**

Kampány-országból jelentjük...

Rendszerkorrekció szükséges — mert addig: **Tovább baktatunk a megosztottság, az igazságtalanság, a korrupció és a nyomor útján!** – halljuk a figyelmeztető szavakat a **rendszerváltozás veszteseinek** több milliós tömegében.

Cikksorozat III.

Mi újság ma Árpád hazájában?

Szokatlanul széles körű visszhangot váltottak ki fiatalabb olvasónk körében a tárgybeli cikksorozatunk keretében legutóbb, október 7-ei dátummal internetre tett **Békétlenségi forrás a többpártiság?** című írásunk ama részei, amelyek a **Rákosi rendszerbeli padlás-söprögetésekkel**, valamint a már korábban elhunyt orosz-szovjet író egyik könyvében tolmácsolat megnyilatkozásokkal foglalkoztak, miszerint a **demokrácia a jól szervezett kisebbség uralma a szervezetlen többség fölött.**

Döntően a **20-as, 30-as és 40-es éveikben járók** reagáltak a közöltekre, lényegében így:

— Saját tapasztalataink híján mi csak a különféle visszaemlékezések, vagyis úgymond irodalmi anyagok révén ismerjük a szocialista rendszert, ám mindezek jórészt olyan emberek közlései, akik zsigerből, meg egyéni sérelmükből kiindulva, illetve politikai elkötelezettségből pocskondiázzák az egykori pártállam idején hazánkban történeteket.

Pedig nagy szükség lenne az árnyaltabb, tárgyilagosabb, híhetőbb beszámolókra is, ahol nincsenek politikai beidegződések, előítéletek. Itt van most ránk testálva az uralkodó hatalom, a **FIDESZ-KDNP** választási szövetség által kreált Alaptörvény, ami rémesnek ábrázolja a közelmúltunkat, miközben a kormányhoz közeli ingyenes újság, a **METROPOL**, az október 8-ai számában, például ezeket kénytelen bevallani:

Családok százezreinek lakhatását teszik bizonytalanná a közműtartozások Magyarországon és hasonló nagyságrendű azon családok száma is, amelyek megfelelően kifűtött lakás vagy vezetékes víz hiányában élnek otthon. A lakhatási szegénység körülbelül másfél millió embert érint hazánkban...

És ott vannak — folytatták olvasóink — például a kereskedelemben, meg az egészségügyben tetten érhető gondok, nem is beszélve arról a rossz közbiztonságról, amelyet jeleznek a heti, vagy olykor napi rendszerességű tolvajlások, s a nemegyszer brutális fellépésekkel, sőt, gyilkosságokkal is járó rablások. Ezt a szörnyűséges ténysort hosszan lehetne folytatni.

A szüleink, nagyszüleink meg azt mondják, akik átérték az 1945 és 1990 közötti esztendőket, hogy akkor kiszámítható békességben, nyugalomban élhettek, a kollektív és egyéni felelősség közepette teljesítve a feladatokat, lehetett boldogulni, előre haladni, tervezni a jövőt, s nem külföldön, hanem idehaza vállalni és végezni a munkát. Hátha ilyet produkált az „önkényuralom”, meg a „diktatúra”, a volt „kommunizmusunk”, ahogyan manapság jellemzi eme évtizedeket a hivatalos interpretáció, akkor az elviselhetőbb lehetett, mint a mostani úgynevezett demokráciánk.

Nos, e rovat bár a mások véleményeinek, mérlegeléseinek, javaslatainak tolmácsolására rendeltetett, most mégis én, a szerkesztő szólok az alábbiakban, mert van némi átélt élményem, meg a bennük gyökerező mondanivalóm a **szocializmus** időszakáról, amelyek közreadása teljesebbé teheti a róla mostanság alkotott eléggé egyoldalú képet:

A beszolgáltatás fő garanciája volt a közellátásnak

A 40-es és 50-es éveken, szüleimmel az egyik járszági tanyán laktam, ahol pár holdnyi földet műveltünk, s természetesen háziállatokat is tenyésztettünk. Általános iskolásként, ha volt szabad időm, akkor a tehén mellé voltam beosztva, mert azt kellett legeltetnem a környébeli közút menti füves területeken. A tejet pedig reggel és este biciklivel szállítottam átvételre a községbeli csarnokba. Persze, amennyiben az időm engedte, ettettem a tyúkokat, a kacsákat, a libákat, a kecskéket, a birkákat, meg a disznókat is. Az ebből származó haszon zöme a miénk volt, a többi pedig ahhoz kellett, hogy eleget tegyünk a beszolgáltatási kötelezettségünknek. Erről egy kis könyvecskét kaptunk a helyi tanácstól, s abba lett bejegyezve, hogy milyen terméket, mikor és mennyit adtunk le. Jól emlékszem, nem egyszer fordult elő, hogy az előírtnál több tojást, vagy baromfit vittünk a begyűjtő helyre, hiszen volt belőlük fölöslegünk. De arról is tudok, akadtak olyan családok a térségünkben, akik ugyan megtehették volna, de nem teljesítették a beadási előírásokat.

Itt tudni kell, hogy az állam akkor azért működtette e gabonára és az állatállományra, illetve annak termékeire vonatkozó begyűjtési intézményt, hogy a szétszórt, felaprózott paraszti gazdaságokra tekintettel, garantálja a közellátást bizonyos szintig, vagyis jusson legalább elégséges mennyiségű élelmiszer a város lakosságának, közöttük az iparban már nagy számban dolgozó munkásoknak.

Egyébként akkor tájt szigorú regisztráció alapján tartották nyilván a mezőgazdasági porták állatait, például a lovakat, a teheneket, meg a sertéseket. Az eladásukhoz úgynevezett járlatlevelek voltak rendszeresítve, amelyeket illeték fejében állítottak ki a tanácsok. A disznóvágásokhoz pedig hatósági engedély kellett. Utóbbi esetben, a mi családunknál is előfordult egy kis szabályellenesség.

Történt pedig, hogy a meghizlalt disznót szerettük volna leölni, feldolgozni, de hallottuk, hogy a települési sertésleadási terv még nincs teljesítve, így szüleim nem is igényeltek engedélyt, hanem az egyik ködös reggelen vágóhíddá változtatták a szűkebb lakhelyünket. A röfi leölésére az udvaron került sor, ám az élettelen testet már becipeltek az istállóban kijelölt helyre, s a szőrét a bőre lenyúzásával távolítottuk el. Bizony fárasztó és kínos munka volt, de sikerült, este pedig már megtartottuk nagyon szűkös körben a disznótort, ahol volt hurka, kolbász, tepertő, sült hús. Apukám ezt a sertést úgy pótolta, hogy másnap vett helyette másikat, így azután stimmel a hivatalban nyilvánartott állományi létszám.

Rákosi Mátyás visszavitette az elszállított disznót

Különben a községbeli állatbeadás körül azért voltak rendellenességek, mert számos család nem vette komolyan az ebbéli kötelezettségeit. Emiatt bekövetkezett az 50-es évek elején, hogy a községi tanácselnök engedélyt adott azon állatok elvitelére is, amelyek szükségesek voltak a családi ellátás számára.

Még 1965-ben beszéltem személyesen olyan tulajdonossal, egy idős hölgygel, akitől szintén erőszakkal szállítottak el sertését az egyik kora reggel. Ő a következő vonattal már utazott is Pestre, egyenesen a pártállami központba, ahol Rákosi Mátyás miniszterelnököt kereste. Az őrségnél arra hivatkozott, hogy létfontosságú ügyben jött Rákosi elvtárshoz, akivel zárkaszomszédok voltak, amikor a Horthy rendszer idején röplapok osztásáért, felforgatásért ültek börtönben, s akinek a becenevét is elmondta. Néhány perc múlva már fogadta is őt a kormányfő, akinek rögvest elsorolta bánatát, mire megkapta a gyors választ: még ma visszaviszik az állatot, mert attól törvényellenesen lett megfosztva. Már délután újra az óljában volt a járlatlevéllel azonosított disznója.

Valóságok lehetnek-e a baloldali rendszert bíráló minősítések?

Olvasóinknak igazuk van, amikor a kétkedve fogadják a párt-elitek minősítéseit a 40 esztendőös közösségi múltunkról. Gyakorta hallani becsmérő jelzőként, hogy **kommunizmus** volt nálunk.

Nos, ilyesmi a világon sehol nem létezett, hiszen a megléte hatalmas és magasan fejlett termelőerő létrehozását jelentette volna, ami biztosítja a teljes bőséget, a szükséglet szerinti elosztást. E helyzettől mindegyik szocialista módon működő ország még nagyon messze volt az időkben.

Ám a szocializmus sem valósult meg hazánkban, ahol 1962-ben, a mezőgazdaság teljes kollektivizálásával is csupán annak alapjait fektettük le. Csak közvetve jegyzem meg, hogy egy új otthon alapjainak lerakásakor sem beszélünk még házról.

Ami a „kommunista önkényuralom” meghatározást illeti, az bizony nézőponti, meg politikai célzatú interpretálás dolga, főleg, ha tudjuk, hogy az 1970-es, 1980-as években már körülbelül 900 ezer tagot számlált a párt, amely a családok zömét a férfiek, feleségek, felnőtt gyermekek képviselőiben érintette. És hát ott voltak az országgyűlési és a tanácsi választások, amelyek nem voltak kötelezőek, mégis a megjelent választók aránya rendszerint a 100 és nem a 90 százalékhoz voltak közel. A következmény pedig? Nem voltak 10 ezreket jelentő hajléktalanok, 100 ezres nagyságú munkanélküliek, milliók pedig a létminimum, illetve a nyomor szintjén, a tömeges kilakoltatások gyakorlata sem volt ismert, s a lopások, rablások, gyilkosságok kiterjedésével sem kellett együtt élnünk.

De baj van a „diktatúra” kifejezéssel is:

A baloldali terminológia szerint a diktatúra a monopolizáció törvények által sem nagyon korlátozható, erőszakra is támaszkodó hatalmát jelenti, amelynek lehet katonai és más módon terrorisztikus formája. Hazánkban 1948 és 1989 között proletárdiktatúra volt, ahol nem a tőke működött, hanem a burzsoázia ellen létrejött, a munkásosztályt, a parasztságot és az értelmiséget tömörítő nép-nemzeti egység, mégpedig a magát a társadalom vezető erejeként feltüntető marxista-leninista párt kizárólagos irányításával.

Még annyit: a kollektív gazdasági-társadalmi berendezkedésről szóló eme információ a pluralizmuson alapul, amely lehetővé teszi a nézetrendszerek baloldali világának ismertetését épp úgy, mint ahogyan módot ad az ezekkel szembeni jobboldali felfogások, meggyőződések közlésére is. És hát szabad a választás, hogy ki és melyik állásponttal, érveléssel, tényssorral tud azonosulni...

Mostanában, a kampány sűrűje felé tartva, mindegyik politikai csoport programjában megtalálhatjuk azt a kifejezést, hogy **demokrácia**. A választók tömegében meg egyre gyakrabban hallani az efféle kérdéseket: de hát hol is van az, amikor szinte mindegyik tisztességes lépéseink során akadályokba ütközünk, s ezért már félünk mindentől és mindenkitől?

Kettőszakadt társadalmakban nincs demokrácia

Járva az országot, sokaktól hallom, hogy teljességgel egyetértenek **Ladányi János** szociológussal, aki a NÉPSZABADSÁG 2011. július 4-ei számában többi között így nyilatkozott:

A Kádár-korszak azon alapult, hogy csak nyertesek vannak. Nem akarom lebecsülni az állampárti rendszer jóléti vívmányait. Anyáinknak nem kellett sorba állniuk élelmiszerért, volt munkahely, a legtöbb lakásban világítás és fűtés is. A rendszerváltáskor azonban látszott, hogy az állami osztogatásra épülő politika a piacgazdaság körülményei között nem tartható fenn. Ennek ellenére mindig az a párt került hatalomra, amelyik nagyobb hangon ígérte, hogy márpedig fenntartható, fokozható is. A választási lehetőség leszűkült a populizmus jobb- vagy baloldali változatára... Közben a munkanélküliek nem közelebb, hanem egyre távolabb kerültek a munka világától. A tartós mélyszegénységben élő rétegeknek lassan már a harmadik generációja nő fel. Ez pedig az egész ország jövőjét meghatározza: kettőszakadt társadalmakban ugyanis nincs demokrácia.

És itt visszaérek a bevezetőben említett disznó-témára. Magam, vidéken élő, újságot író emberként 1960 és 1990 között gyakran jártam a falvakat, ahol szinte mindegyik családi házban találok kisebb-nagyon röfi-állománnyal. A statisztika szerint, az akkori időben elértük a rekordszámot: hazánkban 11 millió sertést tenyésztettek. És mi van ma? E létszám mindössze 3 millió körüli. Hogy a következmény? Erről többi között így számolt be **Kun István** kollégám, a NÉPSZAVA 2012. október 31-ei számában:

Az árak máris gyorsliftten mennek fölfelé. Milliós tömegek nem képesek megvásárolni az alapvető élelmiszereket, köztük a húst és a hentes árút sem. Immár százazrek élnek állateledelen, amelyet a hatósági állatorvos emberi fogyasztásra alkalmatlannak minősített. És a folyamat gyorsul.

Mindezek után óhatatlanul merülhetnek fel a kérdések bennünk: Több évtizeddel azután, hogy eltöröltük a népköztársasági államberendezést, s helyére tettük a szabadság, a piacgazdaság, meg a jogállamiság úgymond polgári-köztársasági rendjét, miért van az, hogy általánosságban most sem normálisak az élethelyzeteink? S vajon milyen messzire vagyunk az ebbéli viszonyok létrejöttétől?

Az utóbbi felvetésekre eléggé racionálisnak tekinthető választ adott a közéleti kommunikáció egyik ismert személyisége, **Puzsér Róbert**, aki a NÉPSZABADSÁG 2012. május 14-ei számában megjelent interjúja során fejtette ki egyebek mellett a következőket:

Kedvelt misztériumjáték: a nácizás és a kommunistázás

Az ország helyzetéről a nyilvánosságban gyakorlatilag nincs szó. Úgy telt el ez a húsz év, hogy ha összeadjuk, talán két hétig volt szó az ország ügyeiről. A fennmaradó időben a kedvenc misztériumjátékunkat űztük: náciztunk és kommunistáztunk anélkül, hogy lettek volna nácijaink és kommunistáink. Ez a virtuális politika lényege: soha ne racionális kérdésekről legyen szó, mert a választók úgy is érzelmi alapon döntenek...

Generációknak kell kihalniuk, hogy a helyzet megváltozzon. A legmocskosabb az egészben az, hogy a politika sunyi módon gerjeszti ezt a förtelmes hangulatot, miközben érzelmileg nincs benne a folyamatban, csupán játszik. Az igazság az, hogy az országnak nincs két politikai garnitúrája, csak egy. Ez a garnitúra virtuálisan kettéosztotta magát. Nyilvánvalóan nincsenek köztük világnézeti különbségek, sőt, még valódi érdekkülönbségek sincsenek. Ez abból is látszik, hogy a kölcsönösen előnyös gazemberségeket sohasem kérdőjelezzik meg...

Lobbizás a korrupció melegágya

Sajnálatos tény, hogy az országunkban úgy el van terjedve a korrupció, mint a rákos sejt a daganatos betegség miatt nagyon szenvedő emberben. Az iménti nyilatkozónak ezen állapotról vonatkozóan is van figyelmet érdemlő álláspontja:

Hozzátennem, hogy a politikusvásárlásnak törvényes módja is létezik, az úgynevezett lobbizás. A lobbizás az, aminek nem szabadna léteznie egy demokráciában, mert nem más, mint intézményesített korrupció. Egy cég törvényes ajánlatot tesz egy politikusnak, hogy helyettünk őt képviselje egy döntéshozatal során...

E cikkünk legelején már utaltunk — a **METROPOL** újság jóvoltából — a szegénység döbbenetes jeleire. Hogy ezzel szemben mi van a másik oldalon, a rendszerváltás győztesei, vagyis a gazdagok táborában, arról félelmetesen ható módon így tudósított **Bacher Iván** közíró, a NÉPSZABADSÁG 2012. október 20-ai számában, egyebek mellett azt megmagyarázva, miért nem ír a továbbiakban gasztronómiáról:

Akik hörögve habzsolnak palotáikban, bunkereikben

Gusztusomat szegték a jobb sorsra érdemesek is, a magukról nem, csak a többről elfelejtkező kollégák, tányérfeltárási hírlapírók, pörköltpoéták, vokos okosok. Miattuk sincsen már érkezésem ételről értekezni. De különösen elmegy a kedvem ettől, mikor tudom, hogyan s miként nyomják magukba nyögve a méregdrága kosztot azok, akik tönkretették a hazámat.

Azok, akik ha egymás között vannak a palotáikban, vadászkastélyaikban, haciendáikon, amelyeken még meg sem száradt a friss vakolás, akkor hörögve habzsolnak, zabálnak, falnak, lefetyelnek. Ezek bizony a szarból jöttek, akik most kéjesen tömik magukba a jót, a kolbászt, a vadat, a kaviárt, a bélszínt, a szalonkát, a cápát, a maguk sem tudják, micsodát, nem is érdekli őket, csak az, hogy horribilis pénzbe kerüljön, és hogy utána locsolhassák bele teli belükbe az állami gazdaságoktól zabrált pincészetekbe rejtett muzeális borokat, melyeknek ötven-százezer forint palackja.

És amikor bőfögve kitámolyognak magánhadseregeik által őrzött bunkerekből és erődeikből, akkor nekilátnak papolni spórolásról, önmegtartóztatásról, nadrágszíjról, negyvenhétzerről, munkaalapú társadalomról, kereszténységről, azok a gazok, akik milliányi honfitársunkat

csapták be, lopták meg, taszajtják alá, akik milliókat nyomorítanak, aláznak és félemlítenek meg naponta, akik száz- és százezrekkel ismertették meg az éhezést, köztük tíz- és tízezer magyar gyerekekkel...

Végezetül még annyit: nagyon remélem, hogy e cikksorozatunk harmadik részével segítségére lehetünk az 20-as, 30-as és 40-es éveikben járó olvasóinknak, meg másoknak is abban, hogy az újabb országos méretű szavazások előtt alaposabban megítélhessék az utóbbi 50-60 évünket, hogy honnan jöttünk, meg hogy hová jutottunk, s hogy miért nagyon aktuális ma is az, amit több mint 100 éve így fogalmazott meg **Ady Endre: Árpád hazájában jaj annak, aki nem úr és nem bitang.**

2013. október 9.

Velkei Árpád
rovatszerkesztő

INFORMÁLJA, KÉRDEZZE, OLVASSA

a rendszerváltozás veszteseinek készülő
VILÁGHÁLÓS NÉPÚJSÁGUNKAT,
a
FÜGGETLEN

MAGYARORSZÁG-ot!

Internetes cím: www.fuggetlenmagyarorszag.hu

E-mail cím: fuggetlenmagyarorszag@fuggetlenmagyarorszag.hu

Levélcím: **6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. B/IV/26.**
